

Traducere din limba engleză în limba română

**ORGANIZAȚIA
NAȚIUNILOR
UNITE**

CDC

**Convenția cu privire la
Drepturile Copilului**

Distribuire
GENERALĂ

CDC /C/GC/10
25 aprilie 2007

Original: ENGLEZA

COMITETUL PENTRU DREPTURILE COPILULUI
A 44-a sesiune
Geneva, 15 ianuarie -2 februarie 2007

COMENTARIUL GENERAL Nr. 10 (2007)

Drepturile copilului în justiția juvenilă

CUPRINS

	<i>Paragrafe</i>	<i>Pagina</i>
I.INTRODUCERE	1 - 3	3
II.OBIECTIVELE PREZENTULUI COMENTARIU GENERAL	4	3
III.JUSTIȚIA JUVENILĂ: PRINCIPIILE DE BAZĂ AL POLITICII INTEGRALE	5 - 14	4
IV.JUSTIȚIA JUVENILĂ: ELEMENTELE DE BAZĂ AL POLITICII INTEGRALE	15 - 89	7
A. Prevenirea delicvenței juvenile	16 - 21	7
B. Intervenții/deviere	22 - 29	8
C. Vârsta și copii în conflict cu legea	30 - 39	10
D. Garanții pentru un proces echitabil	40 - 67	12
E. Măsuri	68 - 77	19
F. Privarea de libertate, inclusive detenția preventive și încarcerarea post-proces	78 - 89	21
V. ORGANIZAREA JUSTIȚIEI JUVENILE	90 - 95	24
VI. CONȘTIENȚIZAREA ȘI INSTRUIREA	96 - 97	25
VII. COLECTAREA, EVALUAREA ȘI CERCETAREA DATELOR	98 - 99	25

I. INTRODUCERE

1. În rapoartele pe care le prezintă Comitetului pentru Drepturile Copilului (denumit în continuare „Comitet”), statele părți acordă adesea o atenție destul de detaliată drepturilor copiilor bănuiți, acuzați sau găsiți vinovați de încălcarea legii penale, denumiți și „copii aflați în conflict cu legea”. În conformitate cu liniile directoare ale Comitetului pentru raportarea periodică, punerea în aplicare a articolelor 37 și 40 din Convenția cu privire la drepturile copilului (denumită în continuare „CDC”) reprezintă principalul obiectiv al informațiilor prezentate de statele părți. Comitetul menționează cu apreciere numeroasele eforturi de stabilire a unei administrații de justiție juvenilă în conformitate cu CDC. Cu toate acestea, este clar, de asemenea, că multe state părți au încă un drum lung de parcurs pentru a atinge respectarea deplină a CDC, de ex. în domeniile drepturilor procedurale, elaborarea și implementarea măsurilor de tratare a copiilor în conflict cu legea fără a recurge la proceduri judiciare și utilizarea privării de libertate doar ca măsură de ultimă instanță.

2. Comitetul este de asemenea îngrijorat de lipsa informațiilor cu privire la măsurile luate de statele părți pentru a împiedica copiii să intre în conflict cu legea. Acest lucru poate fi rezultatul lipsei unei politici integrale în domeniul justiției juvenile. Acest lucru poate explica, de asemenea, de ce multe state părți prezintă doar date statistice foarte limitate cu privire la tratamentul copiilor aflați în conflict cu legea.

3. Experiența în revizuirea performanțelor statelor părți în domeniul justiției juvenile este motivul prezentului comentariu general, prin care Comitetul dorește să ofere statelor părți îndrumări și recomandări mai elaborate pentru eforturile lor de a constitui o administrație de justiție juvenilă în conformitate cu CDC. Această justiție juvenile, care ar trebui să promoveze, printre altele, utilizarea măsurilor alternative, cum ar fi diversiunea și justiția restaurativă, va oferi statelor părți posibilități de a răspunde copiilor aflați în conflict cu legea într-un mod eficient, servind nu doar interesul superior al acestor copii, dar și interesul pe termen scurt și lung al societății în general.

II. OBIECTIVELE PREZENTULUI COMENTARIU GENERAL

4. La început, Comitetul dorește să sublinieze că CDC impune statelor părți să elaboreze și să pună în aplicare o politică integrală de justiție juvenilă. Această abordare integrală nu ar trebui să se limiteze la punerea în aplicare a dispozițiilor specifice cuprinse în articolele 37 și 40 din CDC, ci ar trebui să ia în considerare și principiile generale consacrate în articolele 2, 3, 6 și 12 și în toate celelalte articole relevante al CDC, precum articolele 4 și 39. Prin urmare, obiectivele acestui comentariu general sunt:

- Să încurajeze statele părți să elaboreze și să pună în aplicare o politică integrală de justiție juvenilă pentru a preveni și aborda delincvența juvenilă pe baza și în conformitate cu CDC și să solicite în acest sens sfaturi și sprijin din partea Consiliului inter-agenții privind justiția juvenilă, cu reprezentanți ai Oficiului Înaltului Comisar al Organizației Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului (OHCHR), al Fondului Organizației Națiunilor Unite pentru Copii (UNICEF), al Oficiului Organizației Națiunilor Unite pentru Droguri și Crimă (UNODC) și al organizațiilor neguvernamentale (ONG), înființate prin rezoluția ECOSOC 1997/30;
- Să ofere statelor părți îndrumări și recomandări pentru conținutul acestei politici integrale de justiție juvenilă, cu o atenție specială pentru prevenirea delincvenței juvenile, introducerea unor măsuri alternative care să permită răspunsuri la delincvența juvenilă fără a recurge la proceduri judiciare, precum și pentru interpretare și punerea în aplicare a tuturor celorlalte prevederi cuprinse în articolele 37 și 40 al CDC;

- Să promoveze integrarea, într-o politică națională și integrală de justiție juvenilă, a altor standarde internaționale, în special, Normele minime standard ale Națiunilor Unite cu privire la administrarea justiției juvenile („Normele de la Beijing”), Normele Națiunilor Unite cu privire la protecția minorilor lipsiți de libertate („Normele de la Havana”) și Orientările Națiunilor Unite cu privire la prevenirea delincvenței juvenile („Orientările de la Riyadh”).

III. JUSTIȚIA JUVENILĂ: PRINCIPIILE DE BAZĂ AL POLITICII INTEGRALE

5. Înainte de a elabora mai detaliat cerințele CDC, Comitetul va menționa mai întâi principiile de bază ale politicii integrale pentru justiția juvenilă. În administrarea justiției juvenile, statele părți trebuie să aplice sistematic principiile generale cuprinse în articolele 2, 3, 6 și 12 al CDC, precum și principiile fundamentale ale justiției juvenile consacrate în articolele 37 și 40.

Nediscriminarea (art. 2)

6. Statele părți vor lua toate măsurile necesare pentru a se asigura că toți copiii aflați în conflict cu legea sunt tratați în mod egal. O atenție specială trebuie acordată discriminării și disparităților de facto, care pot fi rezultatul lipsei unei politici consistente și să implice grupuri vulnerabile de copii, cum ar fi copiii străzii, copiii aparținând minorităților rasiale, etnice, religioase sau lingvistice, copiii indigeni, fete, copii cu dizabilități și copii care sunt în conflict în mod repetat cu legea (recidiviști). În acest sens, instruirea tuturor profesioniștilor implicați în administrarea justiției juvenile este importantă (a se vedea paragraful 97 de mai jos), precum și stabilirea de reguli, reglementări sau protocoale care să îmbunătățească tratamentul egal al copiilor contravenienți și să ofere recurs, remedii și compensații.

7. Mulți copii aflați în conflict cu legea sunt, de asemenea, victime ale discriminării, de ex. atunci când încearcă să obțină acces la educație sau la piața muncii. Este necesar să se ia măsuri pentru a preveni o astfel de discriminare, printre altele, oferind foștilor infractori copii sprijinul și asistența corespunzătoare în eforturile lor de reintegrare în societate și desfășurarea de campanii publice subliniind dreptul lor de a-și asuma un rol constructiv în societate (art. 40 (1)).

8. Este destul de obișnuit ca codurile penale să conțină prevederi care incriminează problemele comportamentale ale copiilor, cum ar fi vagabondajul, absența, fuga și alte acte, care deseori sunt rezultatul unor probleme psihologice sau socio-economice. Este deosebit de îngrijorător faptul că fetele și copiii străzii sunt adesea victime ale acestei incriminări. Aceste acte, cunoscute și sub denumirea de infracțiuni asupra statutului, nu sunt considerate a fi astfel dacă sunt comise de adulți. Comitetul recomandă statelor părți să elimine dispozițiile privind infracțiunile de statut pentru a stabili un tratament egal în conformitate cu legea pentru copii și adulți. În acest sens, Comitetul face trimitere și la articolul 56 din Orientările de la Riyadh, care spune: „Pentru a preveni stigmatizarea, victimizarea și incriminarea în continuare a tinerilor, ar trebui adoptată legislație pentru a se asigura că orice conduită care nu este considerată o infracțiune sau care nu este penalizată dacă comis de un adult nu este considerat o infracțiune și nu este penalizat dacă este comis de un tânăr.”

9. În plus, comportamentele precum vagabondajul, călătoria pe străzi sau fugarii ar trebui abordate prin implementarea măsurilor de protecție a copilului, inclusiv sprijin eficient pentru părinți și / sau alți îngrijitori și măsuri care abordează cauzele profunde ale acestui comportament.

Interesul superior al copilului (art. 3)

10. În toate deciziile luate în contextul administrării justiției juvenile, interesul superior al copilului ar trebui să fie o considerație primordială. Copiii diferă de adulți prin dezvoltarea fizică și psihologică și

nevoile lor emoționale și educaționale. Astfel de diferențe constituie baza pentru o mai mică culpabilitate a copiilor în conflict cu legea. Aceste și alte diferențe sunt motivele unui sistem separat de justiție juvenilă și necesită un tratament diferit pentru copii. Protejarea interesului superior al copilului înseamnă, de exemplu, că obiectivele tradiționale ale justiției penale, precum represiunea/retribuția, trebuie să cedeze loc obiectivelor de reabilitare și justiție restaurativă în relațiile cu copiii delincvenți. Acest lucru se poate efectua în acord cu atenție la siguranța publică eficientă.

Dreptul la viață, supraviețuire și dezvoltare (art. 6)

11. Acest drept inerent al fiecărui copil ar trebui să ghideze și să inspire statele părți în elaborarea unor politici și programe naționale eficiente de prevenire a delincvenței juvenile, deoarece este de la sine înțeles că delincvența are un impact foarte negativ asupra dezvoltării copilului. În plus, acest drept de bază ar trebui să aibă ca rezultat o politică de răspuns la delincvența juvenilă în moduri care susțin dezvoltarea copilului. Pedepsa cu moartea și condamnarea pe viață fără condiționare sunt interzise în mod explicit în temeiul articolului 37 litera (a) din CDC (a se vedea paragrafele 75 și 77 de mai jos). Utilizarea privării de libertate are consecințe foarte negative asupra dezvoltării armonioase a copilului și îi împiedică serios reintegrarea în societate. În acest sens, articolul 37 litera (b) prevede în mod explicit că privarea de libertate, inclusiv arestarea, detenția și închisoarea, ar trebui folosită doar ca măsură de ultimă instanță și pentru cea mai scurtă perioadă de timp corespunzător, astfel încât dreptul copilului la dezvoltare să fie pe deplin respectate și asigurate (a se vedea paragrafele 78-88 de mai jos).¹

Dreptul de a fi ascultat (art. 12)

12. Dreptul copilului de a-și exprima opiniile în mod liber în toate problemele care îl afectează ar trebui să fie pe deplin respectat și pus în aplicare pe parcursul a tuturor etapelor procesului justiției juvenile (a se vedea paragrafele 43-45 de mai jos). Comitetul menționează faptul că vocile copiilor implicați în sistemul de justiție juvenilă au din ce în ce mai multă forță pentru îmbunătățiri și reforme și pentru îndeplinirea drepturilor lor.

Demnitate (art. 40 (1))

13. CDC oferă un set de principii fundamentale pentru tratamentul care trebuie acordat copiilor aflați în conflict cu legea:

- *Tratament care este în concordanță cu sentimentul de demnitate și valoare al copilului.* Acest principiu reflectă dreptul fundamental al omului consacrat în articolul 1 din DUDO, care stipulează că toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și drepturi. Acest drept inerent la demnitate și valoare, la care preambulul CDC face trimitere explicit, trebuie respectat și protejat pe tot parcursul procesului de tratare a copilului, de la primul contact cu agențiile de aplicare a legii și până la punerea în aplicare a tuturor măsurilor pentru tratarea copilului;
- *Tratament care întărește respectul copilului pentru drepturile omului și libertățile altora.* Acest principiu este în conformitate cu considerația din preambul că un copil ar trebui crescut în spiritul idealurilor proclamate în Carta Organizației Națiunilor Unite. De asemenea, înseamnă că, în cadrul sistemului de justiție juvenilă, tratamentul și educația copiilor vor fi direcționate către dezvoltarea respectării drepturilor și libertăților omului (art. 29 (1) (b) din CDC și comentariul general nr. 1 privind scopurile educației). Este evident că acest principiu al justiției juvenile necesită respectarea deplină și implementarea garanțiilor pentru un proces echitabil recunoscut la articolul 40 (2) (a se vedea paragrafele 40-67 de mai jos).

¹ Rețineți că drepturile unui copil privat de libertate, astfel cum sunt recunoscute în CDC, se aplică copiilor aflați în conflict cu legea și copiilor plasați în instituții în scopuri de îngrijire, protecție sau tratament, inclusiv sănătatea mintală, instituții de învățământ, tratament împotriva drogurilor, protecția copilului sau instituții de imigrare.

Dacă actorii-cheie ai justiției juvenile, precum ofițerii de poliție, procurorii, judecătorii și ofițerii de probațiune, nu respectă și protejează pe deplin aceste garanții, cum se pot aștepta ca, cu astfel de exemple slabe, copilul să respecte drepturile omului și libertatea fundamentală a altora ?;

- *Tratament care ține cont de vârsta copilului și promovează reintegrarea copilului și asumarea acestuia unui rol constructiv în societate.* Acest principiu trebuie aplicat, constatat și respectat pe tot parcursul procesului de tratare a copilului, de la primul contact cu agențiile de aplicare a legii până la punerea în aplicare a tuturor măsurilor de tratare a copilului. Este necesar ca toți profesioniștii implicați în administrarea justiției juvenile să aibă cunoștințe despre dezvoltarea copilului, dezvoltarea dinamică și continuă a copiilor, ceea ce este corespunzător bunăstării lor și formele omniprezente de violență împotriva copiilor;
- *Respectarea demnității copilului impune interzicerea și prevenirea tuturor formelor de violență în tratamentul copiilor în conflict cu legea.* Rapoartele primite de către Comitet arată că violența are loc în toate fazele procesului de justiție juvenilă, de la primul contact cu poliția, în timpul detenției preventive și în timpul șederii în tratament și în alte facilități pentru copiii condamnați la privarea de libertate. Comitetul îndeamnă statele părți să ia măsuri eficiente pentru a preveni astfel de violențe și să se asigure că făptașii sunt aduși în fața justiției și să dea o urmărire eficientă recomandărilor făcute în raportul privind Studiul Organizației Națiunilor Unite privind violența împotriva copiilor prezentat Adunarea Generală din octombrie 2006 (A / 61/299).

14. Comitetul recunoaște că păstrarea siguranței publice este un obiectiv legitim al sistemului de justiție. Cu toate acestea, este de părere că acest scop este cel mai bine servit de respectul deplin și de punerea în aplicare a principiilor principale și generale ale justiției juvenile, așa cum sunt consacrate în CDC.

IV. JUSTIȚIA JUVENILĂ: ELEMENTELE DE BAZĂ AL POLITICII INTEGRALE

15. Politica integrală pentru justiția juvenilă trebuie să abordeze următoarele elemente esențiale: prevenirea delincvenței juvenile; intervenții fără a recurge la proceduri judiciare și intervenții în contextul procedurilor judiciare; vârsta minimă de răspundere penală și limitele de vârstă superioare pentru justiția juvenilă; garanțiile pentru un proces echitabil; și privarea de libertate, inclusiv detenția preventivă și încarcerarea post-proces.

A. Prevenirea delincvenței juvenile

16. Unul dintre cele mai importante obiective ale implementării CDC este de a promova dezvoltarea deplină și armonioasă a personalității, talentelor și abilităților mentale și fizice ale copilului (preambul și articolele 6 și 29). Copilul ar trebui să fie pregătit să ducă o viață individuală și responsabilă într-o societate liberă (preambul și articolul 29), în care el/ea își poate asuma un rol constructiv cu respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (art. 29 și 40). În acest sens, părinții au responsabilitatea de a oferi copilului, într-o manieră în concordanță cu capacitățile sale în evoluție, o direcție și îndrumare corespunzătoare întru exercitarea drepturilor sale, astfel cum sunt recunoscute în Convenție. În lumina acestor prevederi și a altor dispoziții ale CDC, este evident că nu este în interesul superior al copilului dacă acesta crește în circumstanțe care pot cauza un risc crescut sau grav de a se implica în activități

infracționale. Ar trebui luate diferite măsuri pentru punerea în aplicare deplină și egală a drepturilor la un nivel de trai corespunzător (art. 27), la cel mai înalt nivel de sănătate realizabil și acces la îngrijiri medicale (art. 24), la educație (art. 28 și 29), la protecția împotriva tuturor formelor de violență fizică sau mentală, vătămare sau abuz (art. 19), și de la exploatarea economică sau sexuală (art. 32 și 34), și la alte servicii corespunzătoare pentru îngrijirea sau protecția copiilor .

17. După cum sa menționat mai sus, o politică de justiție juvenilă fără un set de măsuri menite să prevină delincvența juvenilă suferă de neajunsuri grave. Statele părți ar trebui să integreze pe deplin în politica lor națională integrală pentru justiția juvenilă Orientările Organizației Națiunilor Unite cu privire la prevenirea delincvenței juvenile (Orientările de la Riyadh) adoptate de Adunarea Generală în rezoluția sa 45/112 din 14 decembrie 1990.

18. Comitetul susține pe deplin Orientările de la Riyadh și este de acord că trebuie pus accent pe politicile de prevenire care să faciliteze socializarea și integrarea cu succes a tuturor copiilor, în special prin familie, comunitate, grupuri de colegi, școli, instruirea profesională și munca, precum și prin intermediul organizațiilor voluntare. Acest lucru înseamnă, printre altele, că programele de prevenire ar trebui să se concentreze pe sprijinirea familiilor deosebit de vulnerabile, implicarea școlilor în predarea valorilor de bază (inclusiv informații despre drepturile și responsabilitățile copiilor și părinților în condițiile legii) și extinderea îngrijirii și a atenției speciale asupra tinerilor persoanele expuse riscului. În această privință, ar trebui acordată o atenție specială copiilor care abandonează școala sau nu își finalizează educația. Se recomandă utilizarea sprijinului grupului de la egal la egal și o implicare puternică a părinților. Statele părți ar trebui, de asemenea, să dezvolte servicii și programe bazate pe comunitate care să răspundă nevoilor speciale, problemelor, preocupărilor și intereselor copiilor, în special ale copiilor aflați în conflict în mod repetat cu legea și care să ofere consiliere și îndrumare corespunzătoare familiilor lor.

19. Articolele 18 și 27 din CDC confirmă importanța responsabilității părinților pentru creșterea copiilor lor, dar, în același timp, CDC solicită statelor părți să ofere asistența necesară părinților (sau altor îngrijitori), în îndeplinirea responsabilităților părintești. Măsurile de asistență ar trebui să se concentreze nu numai pe prevenirea situațiilor negative, ci și, și mai mult, pe promovarea potențialului social al părinților. Există o mulțime de informații cu privire la programele de prevenire la domiciliu și familie, cum ar fi instruirea părinților, programe de îmbunătățire a interacțiunii părinte-copil și programe de vizitare la domiciliu, care pot începe de la o vârstă foarte mică a copilului. În plus, educația timpurie a copiilor sa dovedit a fi corelată cu o rată mai mică de violență și criminalitate viitoare. La nivel de comunitate, s-au obținut rezultate pozitive cu programe precum Comunitățile cărora le pasă (CTC), o strategie de prevenire axată pe risc.

20. Statele părți ar trebui să promoveze și să susțină pe deplin implicarea copiilor, în conformitate cu articolul 12 din CDC , și a părinților, liderilor comunității și a altor actori cheie (de exemplu, reprezentanți ai ONG-urilor, ai serviciilor de probațiune și ai asistenților sociali), în dezvoltarea și punerea în aplicare a programelor de prevenire. Calitatea acestei implicări este un factor cheie în succesul acestor programe.

21. Comitetul recomandă statelor părți să solicite sprijin și sfaturi din partea Consiliului inter-agenții privind justiția juvenilă în eforturile lor de a dezvolta programe eficiente de prevenire.

B. Intervenții/deviere (a se vedea, de asemenea, secțiunea E de mai jos)

22. Două tipuri de intervenții pot fi utilizate de către autoritățile statului pentru a trata copii cu presupuși, acuzați sau recunoscuți că au încălcat legea penală: măsuri fără recurgerea la proceduri judiciare și măsuri în contextul procedurilor judiciare. Comitetul reamintește statelor părți că trebuie acordată cea

mai mare atenție pentru a se asigura că drepturile omului și garanțiile legale ale copilului sunt respectate și protejate pe deplin.

23. Copiii aflați în conflict cu legea, inclusiv copiii recidiviști, au dreptul de a fi tratați în moduri care le promovează reintegrarea și asumarea copilului de un rol constructiv în societate (art. 40 (1) din CDC). Arestarea, reținerea sau detenția unui copil poate fi utilizată doar ca măsură de ultimă instanță (art. 37 litera (b)). Prin urmare, este necesar - ca parte a unei politici integrale pentru justiția juvenilă - să se dezvolte și să se pună în aplicare o gamă largă de măsuri pentru a se asigura că copiii sunt tratați într-un mod corespunzător bunăstării lor și proporțional atât cu circumstanțele, cât și infracțiunea comisă. Acestea ar trebui să includă îngrijirea, îndrumarea și supravegherea, consilierea, probațiunea, asistența maternală, programele educaționale și de instruire și alte alternative la îngrijirea instituțională (art. 40 (4)).

Intervenții fără a recurge la proceduri judiciare

24. Conform articolului 40 (3) din CDC, statele părți se vor strădui să promoveze măsuri pentru tratarea copiilor bănuiți, acuzați sau găsiți vinovați de încălcarea legii penale fără a recurge la proceduri judiciare, ori de câte ori este oportun și de dorit. Având în vedere faptul că majoritatea copiilor delincvenți comit doar infracțiuni minore, o serie de măsuri care implică eliminarea de la procesarea justiției penale/juvenile și trimiterea la servicii alternative (sociale) (adică deviere) ar trebui să fie o practică bine stabilită care poate și ar trebui să fie utilizat în majoritatea cazurilor.

25. În opinia Comitetului, se aplică obligația statelor părți de a promova măsuri de tratare a copiilor în conflict cu legea fără a recurge la proceduri judiciare, dar cu siguranță nu se limitează la copiii care comit infracțiuni minore, cum ar fi furtul de magazine sau alte infracțiuni asupra bunurilor cu daune limitate și infractori pentru copii pentru prima dată. Statisticile din multe state părți indică faptul că o mare parte, și adesea majoritatea, a infracțiunilor comise de copii se încadrează în aceste categorii. Este în conformitate cu principiile enunțate la articolul 40 paragraful (1) din CDC să se ocupe de toate aceste cazuri fără a recurge la proceduri de drept penal în instanță. Pe lângă evitarea stigmatizării, această abordare are rezultate bune pentru copii și este în interesul siguranței publice și s-a dovedit a fi mai rentabilă.

26. Statele părți ar trebui să ia măsuri pentru tratarea copiilor aflați în conflict cu legea fără a recurge la proceduri judiciare ca parte integrantă a sistemului lor de justiție juvenilă și să se asigure că drepturile omului și garanțiile legale ale copiilor sunt pe deplin respectate și protejate (art. 40 (3) (b)).

27. Este lăsat la latitudinea statelor părți să decidă cu privire la natura și conținutul exact al măsurilor de tratare a copiilor aflați în conflict cu legea fără a recurge la proceduri judiciare și să ia măsurile legislative și de altă natură necesare pentru punerea lor în aplicare. Cu toate acestea, pe baza informațiilor furnizate în rapoartele unor state părți, este clar că au fost dezvoltate o varietate de programe bazate pe comunitate, cum ar fi serviciile comunitare, supravegherea și îndrumarea de către asistenți sociali sau ofițeri de probațiune, familie, conferințe și alte forme de justiție restaurativă, inclusiv restituirea și despăgubirea victimelor. Alte state părți ar trebui să beneficieze de aceste experiențe. În ceea ce privește respectarea deplină a drepturilor omului și a garanțiilor legale, Comitetul face trimitere la părțile relevante ale articolului 40 din CDC și subliniază următoarele:

- Distragerea (adică măsuri de tratare a copiilor, pretinsă, acuzată sau recunoscută că a încălcat legea penală fără a recurge la proceduri judiciare) trebuie utilizată numai atunci când există dovezi convingătoare că copilul a comis infracțiunea presupusă, ea recunoaște în mod voluntar și în mod voluntar responsabilitatea și că nu a fost folosită nicio intimidare sau presiune pentru a obține acea admitere și, în cele din urmă, că admiterea nu va fi folosită împotriva sa în nicio procedură juridică ulterioară;

- Copilul trebuie să dea liber și voluntar consimțământul în scris pentru diversiune, un consimțământ care ar trebui să se bazeze pe informații corespunzătoare și specifice cu privire la natura, conținutul și durata măsurii și pe consecințele eșecului de a coopera, de a efectua și de a completează măsura. În vederea consolidării implicării părinților, statele părți pot lua în considerare, de asemenea, solicitarea consimțământului părinților, în special atunci când copilul este sub vârsta de 16 ani;
- Legea trebuie să conțină dispoziții specifice care să indice în ce cazuri este posibilă devierea, iar puterile poliției, procurorilor și / sau ale altor agenții de a lua decizii în acest sens ar trebui reglementate și revizuite, în special pentru a proteja copilul de discriminare;
- Copilului trebuie să i se ofere posibilitatea de a solicita asistență juridică sau de altă natură cu privire la oportunitatea și dorința diversiunii oferite de autoritățile competente și la posibilitatea revizuirii măsurii;
- Finalizarea diversiunii de către copil ar trebui să ducă la o închidere definitivă și definitivă a cazului. Deși pot fi păstrate evidențe confidențiale de deturnare în scopuri administrative și de revizuire, acestea nu trebuie privite ca „dosare penale” și un copil care a fost deviat anterior nu trebuie văzut ca având o condamnare anterioară. Dacă are loc o înregistrare a acestui eveniment, accesul la informațiile respective ar trebui să fie oferit exclusiv și pentru o perioadă limitată de timp, de ex. pentru maximum un an, autorităților competente autorizate să se ocupe de copiii care intră în conflict cu legea.

Intervenții în contextul procedurilor judiciare

28. Când procedurile judiciare sunt inițiate de autoritatea competentă (de obicei parchetul), trebuie aplicate principiile unui proces echitabil și echitabil (a se vedea secțiunea D de mai jos). În același timp, sistemul de justiție juvenilă ar trebui să ofere oportunități ample pentru a face față copiilor aflați în conflict cu legea prin utilizarea de măsuri sociale și / sau educaționale și pentru a limita strict utilizarea privării de libertate și, în special, a detenției preventive, precum o măsură de ultimă instanță. În faza de dispunere a procedurii, privarea de libertate trebuie utilizată doar ca măsură de ultimă instanță și pentru cea mai scurtă perioadă de timp corespunzătoare (art. 37 litera (b)). Aceasta înseamnă că statele părți ar trebui să aibă la dispoziție un serviciu de probațiune bine instruit pentru a permite utilizarea maximă și eficientă a măsurilor, cum ar fi ordinele de îndrumare și supraveghere, probațiune, monitorizare comunitară sau centre de raportare de zi, precum și posibilitatea eliberării timpurii din detenție.

29. Comitetul reamintește statelor părți că, în temeiul articolului 40 paragraful (1) din CDC , reintegrarea impune să nu poată fi luată nicio acțiune care poate împiedica participarea deplină a copilului la comunitatea sa, cum ar fi stigmatizarea, izolarea socială sau publicitatea negativă a copilului. Pentru ca un copil aflat în conflict cu legea să fie tratat într-un mod care promovează reintegrarea, este necesar ca toate acțiunile să sprijine copilul să devină membru deplin și constructiv al societății sale.

C. Vârsta și copiii în conflict cu legea

Vârsta minimă pentru răspunderea penală

30. Rapoartele prezentate de statele părți arată existența unei game largi de vârste minime de responsabilitate penală. Acestea variază de la un nivel foarte scăzut de 7 sau 8 ani la nivelul înalt de 14 sau 16 ani. Câteva state părți folosesc două vârste minime de răspundere penală. Copiii aflați în conflict cu legea și care, la momentul săvârșirii infracțiunii, au vârsta minimă inferioară sau mai mare, dar sub vârsta minimă superioară, sunt considerați responsabili penal doar dacă au maturitatea necesară în acest sens. Evaluarea acestei maturități este lăsată la latitudinea instanței / judecătorului, adesea fără a fi necesară implicarea unui expert psihologic și are ca rezultat, în practică, utilizarea vârstei minime mai mici în cazurile de infracțiuni grave. Sistemul celor două vârste minime este adesea nu numai confuz, dar lasă mult la latitudinea instanței/judecătorului și poate duce la practici discriminatorii. Având în vedere această gamă largă de vârste minime pentru răspunderea penală, Comitetul consideră că este necesar să se ofere statelor părți îndrumări și recomandări clare cu privire la vârsta minimă de răspundere penală.

31. Articolul 40 paragraful (3) din CDC impune statelor părți să încerce să promoveze, printre altele, stabilirea unei vârste minime sub care copii să fie prezumați ca neavând capacitatea de a încălca legea penală, dar nu menționează un minim specific vârstă în acest sens. Comitetul înțelege această dispoziție ca o obligație pentru statele părți de a stabili o vârstă minimă de răspundere penală (MACR). Această vârstă minimă înseamnă următoarele:

- Copiii care comit o infracțiune la o vârstă mai mică de acest minim nu pot fi considerați responsabili într-o procedură de drept penal. Chiar și copiii (foarte) mici au capacitatea de a încălca legea penală, dar dacă comit o infracțiune când se află sub MACR, ipoteza irefutabilă este că nu pot fi acuzați în mod formal și considerați responsabili într-o procedură de drept penal. Pentru acești copii pot fi luate măsuri speciale de protecție, dacă este necesar, în interesul lor;
- Copiii de la MACR sau mai mari în momentul săvârșirii unei infracțiuni (sau: încălcarea legii penale), dar mai mici de 18 ani (a se vedea și paragrafele 35-38 de mai jos) pot fi acuzați în mod formal și supuși procedurilor de drept penal. Dar aceste proceduri, inclusiv rezultatul final, trebuie să fie pe deplin conforme cu principiile și dispozițiile CDC , așa cum sunt elaborate în prezentul comentariu general.

32. Norma 4 din Normele de la Beijing recomandă ca începutul MACR să nu fie fixat la un nivel de vârstă prea mic, ținând cont de faptele maturității emoționale, mentale și intelectuale. În conformitate cu această regulă, Comitetul a recomandat statelor părți să nu stabilească un MACR la un nivel prea scăzut și să mărească MACR-ul scăzut existent la un nivel acceptabil la nivel internațional. Din aceste recomandări, se poate concluziona că o vârstă minimă de răspundere penală sub vârsta de 12 ani este considerată de către Comitet ca neacceptabilă la nivel internațional. Statele părți sunt încurajate să își mărească MACR-ul mai scăzut la vârsta de 12 ani ca vârstă minimă absolută și să continue să-l mărească la un nivel de vârstă mai înalt.

33. În același timp, Comitetul îndeamnă statele părți să nu-și scadă MACR la vârsta de 12 ani. Un MACR mai mare, de exemplu 14 sau 16 ani, contribuie la un sistem de justiție juvenilă care, în conformitate cu articolul 40 (3) (b) din CDC , se ocupă de copiii aflați în conflict cu legea fără a recurge la proceduri judiciare, cu condiția respectării depline a drepturilor omului și a garanțiilor legale ale copilului. În acest sens, statele părți ar trebui să informeze Comitetul în rapoartele lor în detaliu cu privire la modul în care sunt tratați copiii sub MACR stabilită în legile lor atunci când sunt recunoscuți că au încălcat legea penală sau sunt pretinși sau acuzați că au făcut acest lucru și ce tipuri de garanții legale sunt în vigoare pentru a se asigura că tratamentul lor este la fel de echitabil și la fel ca cel al copiilor cu sau peste MACR.

34. Comitetul dorește să își exprime îngrijorarea cu privire la practica de a permite excepții la un MACR care să permită utilizarea unei vârste minime mai mici de răspundere penală în cazurile în care copilul, de exemplu, este acuzat de săvârșirea unei infracțiuni grave sau în cazul în care copilul este considerat suficient de matur pentru a fi tras la răspundere penală. Comitetul recomandă insistent statelor părți să stabilească un MACR care nu permite, cu titlu excepțional, utilizarea unei vârste mai mici.

35. Dacă nu există dovezi de vârstă și nu se poate stabili că copilul se află la sau peste MACR, copilul nu va fi tras la răspundere penală (a se vedea și paragraful 39 de mai jos).

Limita maximă de vârstă pentru justiția juvenilă

36. Comitetul dorește, de asemenea, să atragă atenția statelor părți asupra limitei superioare de vârstă pentru aplicarea normelor justiției juvenile. Aceste reguli speciale - atât în ceea ce privește regulile procedurale speciale, cât și regulile de diversiune și măsurile speciale - ar trebui să se aplice, începând cu MACR stabilit în țară, pentru toți copiii care, în momentul presupusei săvârșiri a unei infracțiuni (sau pedepsit conform legii penale), nu au împlinit încă vârsta de 18 ani.

37. Comitetul dorește să reamintească statelor părți că au recunoscut dreptul fiecărui copil pretins, acuzat sau recunoscut că a încălcat legea penală de a fi tratat în conformitate cu dispozițiile articolului 40 din CDC. Aceasta înseamnă că fiecare persoană cu vârsta sub 18 ani în momentul presupusei săvârșiri a unei infracțiuni trebuie tratată în conformitate cu regulile justiției juvenile.

38. Prin urmare, Comitetul recomandă statelor părți care limitează aplicabilitatea normelor lor de justiție juvenilă la copiii cu vârsta sub 16 ani (sau mai mici) sau care permit, cu titlu excepțional, copiilor de 16 sau 17 ani sunt tratați ca criminali adulți, își schimbă legile în vederea realizării unei aplicări nediscriminatorii complete a normelor lor de justiție juvenilă tuturor persoanelor cu vârsta sub 18 ani. Comitetul ia act cu apreciere că unele state părți permit aplicarea regulilor și reglementărilor justiției juvenile la persoanele în vârstă de 18 ani și peste, de obicei până la vârsta de 21 de ani, fie ca regulă generală, fie ca excepție.

39. În sfârșit, Comitetul dorește să sublinieze faptul că este esențial pentru punerea în aplicare completă a articolului 7 din CDC, care impune, printre altele, ca fiecare copil să fie înregistrat imediat după naștere pentru a stabili limitele de vârstă într-un fel sau altul, ceea ce este cazul tuturor statelor părți. Un copil fără o dată de naștere demonstrabilă este extrem de vulnerabil la tot felul de abuzuri și nedreptăți cu privire la familie, muncă, educație și muncă, în special în cadrul sistemului de justiție juvenilă. Fiecare copil trebuie să primească gratuit un certificat de naștere ori de câte ori are nevoie pentru a-și dovedi vârsta. În cazul în care nu există dovezi ale vârstei, copilul are dreptul la o investigație medicală sau socială fiabilă care îi poate stabili vârsta și, în caz de conflict sau dovezi neconcludente, copilul va avea dreptul la regula beneficiului îndoială.

D. Garanțiile pentru un proces echitabil

40. Articolul 40 (2) din CDC conține o listă importantă de drepturi și garanții care sunt toate menite să asigure că fiecare copil bănuit sau acuzat că a încălcat legea penală primește tratament și proces echitabil. Majoritatea acestor garanții pot fi găsite și în articolul 14 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice (PIDCP), pe care Comitetul pentru drepturile omului l-a elaborat și a comentat în comentariul său general nr. 13 (1984) (Administrația justiției), care este în prezent în proces de revizuire. Cu toate acestea, implementarea acestor garanții pentru copii are unele aspecte specifice care vor fi prezentate în această secțiune. Înainte de a face acest lucru, Comitetul dorește să

sublinieze că o condiție cheie pentru o punere în aplicare corectă și eficientă a acestor drepturi sau garanții este calitatea persoanelor implicate în administrarea justiției juvenile. Pregătirea profesioniștilor, precum ofițerii de poliție, procurorii, reprezentanții legali și alți reprezentanți ai copilului, judecătorii, ofițerii de probațiune, asistenții sociali și alții este crucială și ar trebui să aibă loc într-un mod sistematic și continuu. Acești profesioniști ar trebui să fie bine informați despre copilul și în special despre dezvoltarea fizică, psihologică, mentală și socială a adolescentului, precum și despre nevoile speciale ale celor mai vulnerabili copii, cum ar fi copiii cu dizabilități, copiii strămutați, copiii străzii, refugiații și copii care solicită azil și copii aparținând minorităților rasiale, etnice, religioase, lingvistice sau de altă natură (a se vedea paragrafele 6-9 de mai sus). Deoarece fetele din sistemul de justiție juvenilă pot fi ușor trecute cu vederea deoarece reprezintă doar un grup mic, trebuie acordată o atenție specială nevoilor particulare ale fetei, de ex. în legătură cu abuzul anterior și nevoile speciale de sănătate. Profesioniștii și personalul ar trebui să acționeze în toate circumstanțele într-o manieră compatibilă cu demnitatea și valoarea copilului, ceea ce întărește respectul copilului față de drepturile omului și libertățile fundamentale ale celorlalți și care promovează reintegrarea copilului și asumarea unui rol constructiv în societate (art. 40 (1)). Toate garanțiile recunoscute la articolul 40 paragraful (2), care vor fi tratate în continuare, sunt standarde minime, ceea ce înseamnă că statele părți pot și ar trebui să încerce să stabilească și să respecte standarde superioare, de ex. în domeniile asistenței juridice și implicării copilului și a părinților acestuia în procesul judiciar.

Nu există justiție retroactivă juvenilă (art. 40 (2) (a))

41. Articolul 40 paragraful (2) litera (a) din CDC afirmă că regula conform căreia nimeni nu va fi condamnat pentru vreo infracțiune din cauza unei fapte sau a unei omisiuni care nu a constituit o infracțiune, în conformitate cu legislația națională sau internațională, la timpul în care a fost comisă se aplică și copiilor (a se vedea și articolul 15 din ICCPR). Înseamnă că niciun copil nu poate fi acuzat sau condamnat în temeiul legii penale pentru fapte sau omisiuni care, în momentul în care au fost comise, nu erau interzise conform legislației naționale sau internaționale. Având în vedere faptul că multe state părți și-au întărit și / sau și-au extins recent dispozițiile de drept penal pentru prevenirea și combaterea terorismului, Comitetul recomandă statelor părți să se asigure că aceste modificări nu duc la pedeapsa retroactivă sau neintenționată a copiilor. Comitetul dorește, de asemenea, să reamintească statelor părți că regula conform căreia nu se impune o pedeapsă mai mare decât cea aplicabilă în momentul comiterii infracțiunii, astfel cum este exprimată la articolul 15 din PIDCP, este în lumina articolului 41 din CDC, aplicabil copiilor din statele părți la ICCPR. Niciun copil nu va fi pedepsit cu o pedeapsă mai mare decât cea aplicabilă în momentul încălcării legii penale. Dar dacă o modificare a legii după act prevede o pedeapsă mai ușoară, copilul ar trebui să beneficieze de această modificare.

Prezumția de nevinovăție (art. 40 (2) (b) (i))

42. Prezumția de nevinovăție este fundamentală pentru protecția drepturilor omului copiilor în conflict cu legea. Înseamnă că sarcina dovezii acuzației depuse împotriva copilului revine acuzației. Copilul pretins sau acuzat că a încălcat legea penală are avantajul îndoielii și este vinovat doar dacă este acuzat dacă aceste acuzații au fost dovedite dincolo de orice îndoială rezonabilă. Copilul are dreptul să fie tratat în conformitate cu această prezumție și este de datoria tuturor autorităților publice sau a celorlalți implicați să se abțină de la a prejudicia rezultatul procesului. Statele părți ar trebui să furnizeze informații despre dezvoltarea copilului pentru a se asigura că această prezumție de nevinovăție este respectată în practică. Din cauza lipsei de înțelegere a procesului, a imaturității, a fricii sau a altor motive, copilul se poate comporta într-un mod suspect, dar autoritățile nu trebuie să presupună că copilul este vinovat fără dovada culpabilității dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Dreptul de a fi ascultat (art. 12)

43. Articolul 12 paragraful (2) din CDC prevede ca copilului i se va da posibilitatea de a fi ascultat în orice procedură judiciară sau administrativă care îl privește, fie direct, fie printr-un reprezentant sau un organ competent, în conformitate cu regulile de procedură din legislația națională.

44. Este evident că pentru un copil pretins, acuzat sau recunoscut că a încălcat legea penală, dreptul de a fi ascultat este fundamental pentru un proces echitabil. Este la fel de evident că copilul are dreptul de a fi ascultat direct și nu numai printr-un reprezentant sau un organ corespunzător, dacă este în interesul său. Acest drept trebuie respectat pe deplin în toate etapele procesului, începând cu etapa preliminară în care copilul are dreptul să rămână tăcut, precum și dreptul de a fi audiat de poliție, procuror și judecătorul de instrucție. Dar se aplică și etapelor de judecare și de punere în aplicare a măsurilor impuse. Cu alte cuvinte, copilului trebuie să i se ofere posibilitatea de a-și exprima opiniile în mod liber, iar aceste opinii ar trebui să aibă ponderea cuvenită în conformitate cu vârsta și maturitatea copilului (art. 12 (1)), pe tot parcursul procesului justiției juvenile. Aceasta înseamnă că copilul, pentru a participa efectiv la proceduri, trebuie să fie informat nu numai despre acuzațiile (a se vedea paragrafele 47-48 de mai jos), ci și despre procesul de justiție juvenile ca atare și despre măsurile posibile.

45. Copilului ar trebui să i se ofere posibilitatea de a-și exprima opiniile cu privire la măsurile (alternative) care pot fi impuse, iar dorințelor sau preferințelor specifice pe care le poate avea în acest sens ar trebui să li se acorde atenția cuvenită. Alega că copilul este responsabil din punct de vedere penal implică faptul că el / ea ar trebui să fie competent și capabil să participe efectiv la deciziile privind cel mai potrivit răspuns la acuzațiile de încălcare a legii penale (a se vedea paragraful 46 de mai jos). Este de la sine înțeles că judecătorii implicați sunt responsabili pentru luarea deciziilor. Dar tratarea copilului ca pe un obiect pasiv nu îi recunoaște drepturile și nici nu contribuie la un răspuns eficient la comportamentul său. Acest lucru se aplică și punerii în aplicare a măsurii impuse. Cercetările arată că o implicare activă a copilului în această implementare va contribui, în majoritatea cazurilor, la un rezultat pozitiv.

Dreptul de participare efectivă la proceduri (art. 40 (2) (b) (iv))

46. Un proces echitabil necesită ca copilul pretins sau acuzat că a încălcat legea penală să poată participa efectiv la proces și, prin urmare, trebuie să înțeleagă acuzațiile, posibilele consecințe și pedepse, pentru a îndruma reprezentantul legal, să conteste martorii, să ofere o relatare a evenimentelor și să ia decizii corespunzătoare cu privire la probe, mărturia și măsurile care trebuie impuse. Norma 14 din Normele de la Beijing prevede că procedurile ar trebui să se desfășoare într-o atmosferă de înțelegere pentru a permite copilului să participe și să se exprime liber. Luarea în considerare a vârstei și maturității copilului poate necesita, de asemenea, proceduri și practici modificate în sala de judecată.

Informații în cel mai scurt timp și directe despre acuzații (acuzații) (art. 40 (2) (b) (ii))

47. Fiecare copil bănuit sau acuzat că a încălcat legea penală are dreptul de a fi informat prompt și direct cu privire la acuzațiile aduse împotriva sa. Mijloace în cel mai scurt timp și directe, cât mai curând posibil, și atunci procurorul sau judecătorul ia inițial măsuri procedurale împotriva copilului. Dar și atunci când autoritățile decid să se ocupe de caz fără a recurge la proceduri judiciare, copilul trebuie să fie informat cu privire la acuzațiile care pot justifica această abordare. Aceasta face parte din cerința articolului 40 paragraful (3) litera (b) din CDC ca garanțiile legale să fie pe deplin respectate. Copilul ar trebui să fie informat într-o limbă pe care o înțelege. Acest lucru poate necesita o prezentare a informațiilor într-o limbă străină, dar și o „traducere” a jargonului legal formal adesea folosit în acuzațiile penale/juvenile într-o limbă pe care copilul o poate înțelege.

48. Prezentarea unui document oficial de către copil nu este suficientă și poate fi adesea necesară o explicație orală. Autoritățile nu ar trebui să lase acest lucru părinților sau tutorilor legali sau asistenței juridice sau de altă natură a copilului. Este responsabilitatea autorităților (de exemplu, poliție, procuror, judecător) să se asigure că copilul înțelege fiecare acuzație adusă împotriva sa. Comitetul este de părere că furnizarea acestor informații părinților sau tutorilor legali nu ar trebui să fie o alternativă la comunicarea acestor informații copilului. Este cel mai potrivit dacă atât copilul, cât și părinții sau tutorii legali primesc informațiile în așa fel încât să poată înțelege acuzațiile și posibilele consecințe.

Asistență juridică sau orice alt fel de asistență (art. 40 (2) (b) (ii))

49. Copilului trebuie să i se garanteze asistența juridică sau orice alt fel de asistență în vederea formulării și susținerii apărărilor sale. CDC impune ca copilul să primească asistență, ceea ce nu este neapărat legal în toate circumstanțele, dar trebuie să fie corespunzător. Este lăsat la latitudinea statelor părți să stabilească modul în care este acordată această asistență, dar aceasta ar trebui să fie gratuită. Comitetul recomandă statelor părți să ofere cât mai mult posibil asistență juridică corespunzătoare, cum ar fi avocați experți sau profesioniști în paralegal. Este posibilă o altă asistență corespunzătoare (de exemplu, asistent social), dar acea persoană trebuie să aibă cunoștințe și înțelegeri suficiente despre diferitele aspecte juridice ale procesului de justiție juvenile și trebuie să fie instruită pentru a lucra cu copiii care intră în conflict cu legea.

50. În conformitate cu articolul 14 paragraful (3) litera (b) din ICCPR, copilul și asistentul acestuia trebuie să aibă timp și facilități corespunzătoare pentru pregătirea apărării sale. Comunicările dintre copil și asistența acestuia, fie în scris, fie oral, ar trebui să aibă loc în astfel de condiții încât confidențialitatea acestor comunicări să fie pe deplin respectată în conformitate cu garanția prevăzută la articolul 40 paragraful (2) litera (b) punctul (vii) din CDC și dreptul copilului de a fi protejat împotriva interferențelor cu intimitatea și corespondența sa (art. 16 din CDC). Un număr de state părți au formulat rezerve cu privire la această garanție (art. 40 (2) (b) (ii) din CDC), presupunând aparent că necesită exclusiv acordarea de asistență juridică și, prin urmare, de către un avocat. Nu este cazul și astfel de rezerve pot și trebuie retrase.

Decizii fără întârziere și cu implicarea părinților (art. 40 (2) (b) (iii))

51. La nivel internațional, există un consens că, pentru copiii aflați în conflict cu legea, timpul dintre comiterea infracțiunii și răspunsul final la acest act ar trebui să fie cât mai scurt posibil. Cu cât această perioadă este mai lungă, cu atât este mai probabil ca răspunsul să-și piardă impactul pozitiv, pedagogic dorit și cu atât copilul va fi mai stigmatizat. În acest sens, Comitetul face trimitere și la articolul 37 litera (d) din CDC, în care copilul privat de libertate are dreptul la o decizie promptă cu privire la acțiunea sa de a contesta legalitatea privării de libertate. Termenul „prompt” este chiar mai puternic - și, în mod justificat, având în vedere gravitatea privării de libertate - decât termenul „fără întârziere” (art. 40 (2) (b) (iii) din CDC), care este mai puternic decât termenul „Fără întârziere nejustificată” a articolului 14 paragraful (3) litera (c) din ICCPR.

52. Comitetul recomandă statelor părți să stabilească și să aplice termene pentru perioada dintre săvârșirea infracțiunii și finalizarea anchetei poliției, decizia procurorului (sau a altui organ competent) de a aduce acuzații împotriva copilului și hotărârea definitivă și decizia instanței sau a altui organ judiciar competent. Aceste limite de timp ar trebui să fie mult mai scurte decât cele stabilite pentru adulți. Dar, în același timp, deciziile fără întârziere ar trebui să fie rezultatul unui proces în care drepturile omului copilului și garanțiile legale sunt pe deplin respectate. În acest proces de luare a deciziilor fără întârziere, trebuie să existe asistența juridică sau de altă natură. Această prezență nu ar trebui să se limiteze la procesul în fața instanței sau a altui organ judiciar, ci se aplică și tuturor celorlalte etape ale procesului, începând cu interviuarea (interogarea) copilului de către poliție.

53. Părinții sau tutorele legal ar trebui, de asemenea, să fie prezenți la procedură, deoarece pot oferi asistență psihologică și emoțională generală copilului. Prezența părinților nu înseamnă că părinții pot acționa în apărarea copilului sau pot fi implicați în procesul decizional. Cu toate acestea, judecătorul sau autoritatea competentă poate decide, la cererea copilului sau a asistenței sale legale sau de altă natură sau pentru că nu este în interesul superior al copilului (art. 3 din CDC), să limiteze, să restricționeze sau excludă prezența părinților din proceduri.

54. Comitetul recomandă statelor părți să prevadă în mod explicit prin lege implicarea maximă posibilă a părinților sau a tutorilor legali în procedurile împotriva copilului. Această implicare va contribui, în general, la un răspuns eficient la încălcarea de către copil a legii penale. Pentru a promova implicarea părinților, părinții trebuie să fie informați cu privire la reținerea copilului lor cât mai curând posibil.

55. În același timp, Comitetul regretă tendința din unele țări de a introduce pedeapsa părinților pentru infracțiunile comise de copiii lor. Răspunderea civilă pentru prejudiciul cauzat de fapta copilului poate fi, în unele cazuri limitate, corespunzătoare, în special pentru copiii mai mici (de exemplu, sub 16 ani). Însă criminalizarea părinților copiilor în conflict cu legea nu va contribui cel mai probabil la devenirea lor de parteneri activi în reintegrarea socială a copilului lor.

Eliberarea de autoincriminare obligatorie (art. 40 (2) (b) (iii))

56. În conformitate cu articolul 14 paragraful (3) litera (g) din ICCPR, CDC impune ca copilul să nu fie obligat să depună mărturie sau să mărturisească sau să recunoască vinovăția. Aceasta semnifică în primul rând - și în mod evident - faptul că tortura, tratamentul crud, inuman sau degradant pentru a extrage o admitere sau o mărturisire constituie o încălcare gravă a drepturilor copilului (art. 37 (a) din CDC) și este cu totul inacceptabil. Nici o astfel de admitere sau confesiune nu poate fi admisibilă ca probă (articolul 15 din Convenția împotriva torturii și a altor tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante).

57. Există multe alte modalități mai puțin violente de a constrânge sau de a conduce copilul la o mărturisire sau la o mărturie auto-incriminatorie. Termenul „obligat” trebuie interpretat într-o manieră largă și nu trebuie limitat la forța fizică sau alte încălcări clare ale drepturilor omului. Vârsta copilului, dezvoltarea copilului, durata interogatoriului, lipsa de înțelegere a copilului, teama de consecințe necunoscute sau de o posibilitate sugerată de închisoare îl pot duce la o confesiune care nu este adevărată. Acest lucru poate deveni și mai probabil dacă se promet recompense precum: „Puteți pleca acasă de îndată ce ne-ați dat povestea adevărată” sau dacă sunt promise sancțiuni sau eliberări mai ușoare.

58. Copilul care este audiat trebuie să aibă acces la un reprezentant legal sau la un alt reprezentant corespunzător și trebuie să poată solicita prezența părinților săi în timpul interogării. Trebuie să existe un control independent al metodelor de interogare pentru a se asigura că dovezile sunt voluntare și nu sunt constrânse, având în vedere totalitatea circumstanțelor, și sunt fiabile. Instanța sau alt organ judiciar, atunci când ia în considerare natura voluntară și fiabilitatea unei admiteri sau mărturisiri de către un copil, trebuie să țină seama de vârsta copilului, de durata custodiei și a interogatoriului și de prezența unui consilier juridic sau de altă natură, părinte (s) sau reprezentanți independenți ai copilului. Ofițerii de poliție și alte autorități de anchetă ar trebui să fie bine pregătiți pentru a evita tehnicile și practicile de interogare care duc la mărturisiri sau mărturii constrânse sau nesigure.

Prezența și examinarea martorilor (art. 40 (2) (b) (iv))

59. Garanția din articolul 40 (2) (b) (iv) din CDC subliniază că principiul egalității armelor (adică în condiții de egalitate sau paritate între apărare și urmărire penală) ar trebui respectat în administrarea

justiției juvenile. Termenul „a examina sau a fi examinat” se referă la faptul că există distincții în sistemele juridice, în special între procesele acuzatorii și procesele inchizitoriale. În aceasta din urmă, inculpatului i se permite adesea să audieze martorii, deși rareori folosește acest drept, lăsând examinarea martorilor la avocat sau, în cazul copiilor, la un alt organ corespunzător. Cu toate acestea, rămâne important ca avocatul sau alt reprezentant să informeze copilul cu privire la posibilitatea de a cerceta martorii și să-i permită să-și exprime opiniile în această privință, puncte de vedere care ar trebui să aibă o pondere corespunzătoare în funcție de vârstă și maturitatea copilului (art. 12).

Dreptul de a recurge la o cale de atac (art. 40 (2) (b) (v))

60. Copilul are dreptul de a recurge la o cale de atac cu privire la decizie prin care este găsit vinovat de acuzația (acțiunile) adusă împotriva sa și împotriva măsurilor impuse ca urmare a unei sentințe de vinovăție. Această cale de atac ar trebui decisă de către o autoritate sau un organ judiciar superior, competent, independent și imparțial, cu alte cuvinte, un organ care îndeplinește aceleași standarde și cerințe ca și cel care a abordat cazul în primă instanță. Această garanție este similară cu cea exprimată în articolul 14 (5) din ICCPR. Acest drept de a recurge la o cale de atac nu se limitează la cele mai grave infracțiuni.

61. Acesta pare să fie motivul pentru care destul de multe state părți au formulat rezerve cu privire la această dispoziție pentru a limita acest drept de apel al copilului la infracțiunile mai grave și/sau pedepse cu închisoarea. Comitetul reamintește statelor părți la PIDCP că o dispoziție similară este prevăzută la articolul 14 paragraful (5) din Pact. În lumina articolului 41 din CDC, semnifică că acest articol ar trebui să ofere fiecărui copil judecat dreptul de a recurge la o cale de atac. Comitetul recomandă statelor părți să își retragă rezervele cu privire la dispoziția din articolul 40 paragraful (2) litera (b) punctul (v).

Asistență gratuită a unui interpret (art. 40 (2) (vi))

62. Dacă un copil nu poate înțelege sau vorbi limba utilizată de sistemul de justiție juvenilă, el/ea are dreptul de a primi asistență gratuită a unui interpret. Această asistență nu ar trebui să se limiteze la procesul judecătoresc, ci ar trebui să fie disponibilă și în toate etapele procesului de justiție juvenilă. De asemenea, este important ca interpretul să fie instruit să lucreze cu copiii, deoarece utilizarea și înțelegerea limbii lor materne ar putea fi diferită de cea a adulților. Lipsa de cunoștințe și/sau experiență în acest sens poate împiedica înțelegerea deplină a copilului de întrebările ridicate și poate interfera cu dreptul la un proces echitabil și la o participare efectivă. Condiția care începe cu „dacă”, „dacă copilul nu poate înțelege sau vorbi limba utilizată”, semnifică că un copil de origine străină sau etnică, de exemplu, care - pe lângă limba maternă - înțelege și vorbește limba oficială, nu trebuie să fie oferit cu asistență gratuită a unui interpret.

63. Comitetul dorește, de asemenea, să atragă atenția statelor părți asupra copiilor cu deficiențe de vorbire sau alte dizabilități. În conformitate cu articolului 40 (2) (vi) și în conformitate cu măsurile speciale de protecție prevăzute la articolul 23 copiilor cu dizabilități, Comitetul recomandă statelor părți să se asigure că copiilor cu deficiențe de vorbire sau alte dizabilități li se oferă asistență corespunzătoare și eficientă de către profesioniști bine pregătiți, de ex în limbajul semnelor, în cazul în care sunt supuse procesului de justiție juvenilă (a se vedea și în acest sens comentariul general nr. 9 (Drepturile copiilor cu dizabilități) al Comitetului pentru drepturile copilului).

Respectarea deplină a vieții private (art. 16 și 40 (2) (b) (vii))

64. Dreptul copilului de a-și respecta pe deplin viața privată în toate etapele procesului reflectă dreptul la protecția vieții private consacrat în articolul 16 din CDC. „Toate fazele procedurii” includ de la contactul inițial cu forțele de ordine (de exemplu, o cerere de informații și identificare) până la decizia

finală a unei autorități competente sau eliberarea de sub supraveghere, custodie sau privarea de libertate. În acest context particular, este menit să evite daunele cauzate de publicitate nejustificată sau de procesul de etichetare. Nu se publică nicio informație care ar putea duce la identificarea unui copil infractor din cauza efectului său de stigmatizare și a posibilului impact asupra capacității acestuia de a avea acces la educație, muncă, locuințe sau de a fi în siguranță. Înseamnă că o autoritate publică ar trebui să fie foarte reticentă în comunicatele de presă legate de infracțiunile presupuse săvârșite de copii și să le limiteze la cazuri foarte excepționale. Aceștia trebuie să ia măsuri pentru a garanta că copiii nu pot fi identificați prin intermediul acestor comunicate de presă. Jurnaliștii care încalcă dreptul la viața privată al unui copil în conflict cu legea ar trebui sancționați cu sancțiuni disciplinare și, atunci când este necesar (de exemplu, în caz de recidivă), cu sancțiuni legale.

65. Pentru a proteja intimitatea copilului, majoritatea statelor părți au de regulă - uneori cu posibilitatea unor excepții - ca instanța sau alte audieri ale unui copil acuzat de o încălcare a legii penale să aibă loc în spatele ușilor închise. . Această regulă permite prezența experților sau a altor profesioniști cu permisiunea specială a instanței. Audierile publice în justiția juvenilă ar trebui să fie posibile numai în cazuri bine definite și la decizia scrisă a instanței. O astfel de decizie ar trebui să fie deschisă pentru o cale de atac de către copil.

66. Comitetul recomandă tuturor statelor părți să introducă regula conform căreia judecățile și alte audieri ale unui copil în conflict cu legea să se desfășoare în spatele ușilor închise. Excepțiile de la această regulă ar trebui să fie foarte limitate și să fie clar menționate în lege. Verdictul/sentiința ar trebui să fie pronunțat în public la o ședință de judecată, astfel încât identitatea copilului să nu fie dezvăluită. Dreptul la viață privată (art. 16) impune tuturor profesioniștilor implicați în punerea în aplicare a măsurilor luate de instanță sau de o altă autoritate competentă să păstreze confidențial toate informațiile care pot duce la identificarea copilului în toate contactele lor externe. În plus, dreptul la viața privată înseamnă, de asemenea, că evidența copiilor contravenienți ar trebui să fie păstrată strict confidențială și închisă terților, cu excepția celor implicați direct în ancheta și soluționarea cazului. În vederea evitării stigmatizării și / sau a prejudecăților, înregistrările copiilor contravenienți nu ar trebui să fie utilizate în procedurile adulților în cazurile ulterioare care implică același infractor (a se vedea Normele de la Beijing, normele 21.1 și 21.2) sau pentru a spori astfel de condamnări viitoare.

67. Comitetul recomandă, de asemenea, statelor părți să introducă reguli care să permită scoaterea automată din cazierul judiciar a numelui copilului care a comis o infracțiune la împlinirea vârstei de 18 ani sau pentru anumite infracțiuni limitate, grave în cazul în care posibil la cererea copilului, dacă este necesar în anumite condiții (de exemplu, nu a comis o infracțiune în termen de doi ani de la ultima condamnare).

E. Măsuri (a se vedea, de asemenea, capitolul IV, secțiunea B de mai sus)

Alternative preliminare

68. Decizia de a iniția o procedură formală de drept penal nu semnifică neapărat că această procedură trebuie completată cu o sentință formală a instanței pentru un copil. În conformitate cu observațiile făcute mai sus în secțiunea B, Comitetul dorește să sublinieze că autoritățile competente - în majoritatea statelor biroul procurorului - ar trebui să exploreze continuu posibilitățile de alternativă la o condamnare a instanței. Cu alte cuvinte, eforturile de a obține o concluzie corespunzătoare a cazului prin oferirea măsurilor precum cele menționate mai sus în secțiunea B ar trebui să continue. Natura și durata acestor măsuri oferite de procuratură pot fi mai solicitante și este necesară asistența legală sau de altă natură pentru copil. Executarea unei astfel de măsuri ar trebui să fie prezentată copilului ca o modalitate de a suspenda procedura formală de drept penal/juvenil, care va fi încheiată dacă măsura a fost efectuată într-un mod satisfăcător.

69. În acest proces de oferire a alternativelor la o condamnare judecătorească la nivelul procurorului, drepturile omului și garanțiile legale ale copilului ar trebui respectate pe deplin. În acest sens, Comitetul face trimitere la recomandările prezentate la punctul 27 de mai sus, care se aplică în mod egal aici.

Dispoziții ale instanței/judecătoriei juvenile

70. După un proces echitabil și echitabil, în deplină conformitate cu articolul 40 din CDC (a se vedea capitolul IV, secțiunea D, de mai sus), se ia o decizie cu privire la măsurile care ar trebui impuse copilului găsit vinovat de presupusele infracțiuni. Legile trebuie să ofere instanței / judecătorului sau altei autorități competente, independente și imparțiale sau organului judiciar o largă varietate de alternative posibile la îngrijirea instituțională și privarea de libertate, care sunt enumerate în mod neexhaustiv la articolul 40 (4.) din CDC, pentru a se asigura că privarea de libertate va fi utilizată doar ca măsură de ultimă instanță și pentru cea mai scurtă perioadă de timp posibilă (art. 37 (b) din CDC).

71. Comitetul dorește să sublinieze că reacția la o infracțiune ar trebui să fie întotdeauna proporțională nu numai cu circumstanțele și gravitatea infracțiunii, ci și cu vârsta, culpabilitatea mai mică, circumstanțele și nevoile copilului, precum și cu diversele și în special nevoile pe termen lung ale societății. O abordare strict punitivă nu este în conformitate cu principiile de bază pentru justiția juvenilă enunțate la articolul 40 (1) din CDC (a se vedea paragrafele 5-14 de mai sus). Comitetul reiterează faptul că pedeapsa corporală ca sancțiune este o încălcare a acestor principii, precum și a articolului 37, care interzice toate formele de pedeapsă sau tratament crud, inuman și degradant (a se vedea, de asemenea, comentariul general nr. 8 (2006) al Comitetului) copilului la protecția împotriva pedepselor corporale și a altor forme de pedeapsă crude sau degradante)). În cazurile de infracțiuni grave comise de copii, pot fi luate în considerare măsuri proporționale cu circumstanțele infractorului și cu gravitatea infracțiunii, inclusiv cu privire la necesitatea siguranței publice și a sancțiunilor. În cazul copiilor, astfel de considerații trebuie întotdeauna compensate de necesitatea de a proteja bunăstarea și interesul superior al copilului și de a promova reintegrarea acestuia.

72. Comitetul constată că, dacă o dispoziție penală este legată de vârsta unui copil și există dovezi contradictorii, neconcludente sau incerte despre vârsta copilului, acesta va avea dreptul la regula beneficiului îndoielii (a se vedea, de asemenea, punctele 35 și 39 de mai sus).

73. În ceea ce privește alternativele la privarea de libertate / îngrijirea instituțională, există o gamă largă de experiență în utilizarea și implementarea unor astfel de măsuri. Statele părți ar trebui să beneficieze de această experiență și să dezvolte și să implementeze aceste alternative, ajustându-le la propria lor cultură și tradiție. Este de la sine înțeles că măsurile care se ridică la muncă forțată sau la tortură sau la tratamente inumane și degradante trebuie interzise în mod explicit, iar cei responsabili pentru astfel de practici ilegale ar trebui să fie aduși în fața justiției.

74. După aceste observații generale, Comitetul dorește să atragă atenția asupra măsurilor interzise în temeiul articolului 37 litera (a) din CDC și asupra privării de libertate.

Interzicerea pedepsei cu moartea

75. Articolul 37 litera (a) din CDC reafirmă standardul acceptat la nivel internațional (a se vedea de exemplu articolul 6 (5) din PIDCP) că pedeapsa cu moartea nu poate fi impusă pentru o infracțiune comisă de o persoană care la acel moment avea sub 18 ani. Deși textul este clar, există state părți care presupun că regula interzice doar executarea persoanelor cu vârsta sub 18 ani. Totuși, conform acestei reguli, criteriul explicit și decisiv este vârsta la momentul săvârșirii infracțiunii. Înseamnă că o pedeapsă cu moartea nu poate fi impusă pentru o infracțiune comisă de o persoană sub 18 ani, indiferent de vârsta sa în momentul procesului sau al condamnării sau al executării sentinței.

76. Comitetul recomandă celor câteva state părți care nu au făcut încă acest lucru să abolească pedeapsa cu moartea pentru toate infracțiunile comise de persoane cu vârsta sub 18 ani și să suspende executarea tuturor condamnărilor la moarte pentru acele persoane până la măsurile legislative necesare pentru abolirea pedepsei cu moartea pentru copii a fost complet adoptată. Pedeapsa cu moartea impusă ar trebui schimbată într-o sancțiune care este în deplină conformitate cu CDC .

Interzicerea detenției pe viață fără eliberare condiționată

77. Niciun copil care avea sub 18 ani în momentul în care a comis o infracțiune nu ar trebui condamnat pe viață fără posibilitatea eliberării sau eliberării condiționate. Pentru toate pedepsele impuse copiilor, posibilitatea eliberării ar trebui să fie realistă și luată în considerare în mod regulat. În acest sens, Comitetul face trimitere la articolul 25 al CDC, care prevede dreptul la revizuire periodică pentru toți copiii plasați în scopul îngrijirii, protecției sau tratamentului. Comitetul reamintește statelor părți care condamnă copiii la închisoare pe viață cu posibilitatea eliberării sau eliberării condiționate că această sancțiune trebuie să respecte pe deplin și să depună eforturi pentru realizarea obiectivelor justiției juvenile consacrate în articolul 40 (1) al CDC. Aceasta înseamnă, printre altele, că copilul condamnat la această închisoare ar trebui să beneficieze de educație, tratament și îngrijire, având ca scop eliberarea, reintegrarea și capacitatea de a-și asuma un rol constructiv în societate. Acest lucru necesită, de asemenea, o revizuire regulată a dezvoltării și a progresului copilului pentru a decide cu privire la posibila eliberare a acestuia. Având în vedere probabilitatea ca o pedeapsă cu închisoarea pe viață a unui copil să facă foarte dificilă, dacă nu chiar imposibilă, atingerea obiectivelor justiției juvenile, în ciuda posibilității de eliberare, Comitetul recomandă ferm statelor părți să abolească toate formele de închisoare pe viață pentru infracțiunile comise de către persoane cu vârsta sub 18 ani.

F. Privarea de libertate, inclusiv detenția preventivă și încarcerarea post-proces

78. Articolul 37 din CDC conține principiile de bază pentru utilizarea privării de libertate, drepturile procedurale ale fiecărui copil privat de libertate și dispozițiile privind tratamentul și condițiile pentru copiii privați de libertate.

Principii de bază

79. Principiile de bază pentru utilizarea privării de libertate sunt: (a) arestarea, reținerea sau detenția unui copil trebuie să fie în conformitate cu legea și să fie utilizate doar ca măsură de ultimă instanță și pentru cea mai scurtă perioadă corespunzătoare de timp; și (b) niciun copil nu poate fi privat de libertatea în mod ilegal sau arbitrar.

80. Comitetul ia act cu îngrijorare de faptul că, în multe țări, copiii suferă în detenție preventivă luni sau chiar ani, ceea ce constituie o încălcare gravă a articolului 37 litera (b) din CDC. Un set eficient de alternative trebuie să fie disponibil (a se vedea capitolul IV, secțiunea B, de mai sus), pentru ca statele părți să își îndeplinească obligația în temeiul articolului 37 litera (b) din CDC de a utiliza privarea de libertate doar ca măsură de ultimă instanță. Utilizarea acestor alternative trebuie structurată cu atenție pentru a reduce și utilizarea detenției preventive, mai degrabă decât „lărgirea plasei” copiilor sancționați. În plus, statele părți ar trebui să ia măsuri legislative și de altă natură corespunzătoare pentru a reduce utilizarea detenției preventive. Folosirea arestului preventiv ca pedeapsă încalcă prezumția de nevinovăție. Legea ar trebui să precizeze în mod clar condițiile care sunt necesare pentru a stabili dacă să plaseze sau să păstreze un copil în arest preventiv, în special pentru a-și asigura prezența la procedurile judiciare și dacă este un pericol imediat pentru sine sau alții. Durata arestării preventive ar trebui să fie limitată de lege și să facă obiectul unei revizuii periodice.

81. Comitetul recomandă statelor părți să se asigure că un copil poate fi eliberat din arest preventiv cât mai curând posibil și, dacă este necesar, în anumite condiții. Deciziile privind detenția preventivă,

inclusiv durata acesteia, ar trebui luate de o autoritate competentă, independentă și imparțială sau de un organ judiciar, iar copilul ar trebui să primească asistență juridică sau de altă natură.

Drepturi procedurale (art. 37 litera (d))

82. Fiecare copil privat de libertate are dreptul de a promova accesul la asistență juridică și de altă natură corespunzătoare, precum și dreptul de a contesta legalitatea privării de libertate în fața unei instanțe judecătorești sau a altor persoane competente, independente și imparțiale. autorității și la o decizie promptă cu privire la orice asemenea acțiune.

83. Fiecare copil arestat și privat de libertate ar trebui adus în fața unei autorități competente pentru a examina legalitatea (continuarea) acestei privări de libertate în termen de 24 de ore. Comitetul recomandă, de asemenea, statelor părți să se asigure, prin dispoziții legale stricte, că legalitatea unei arestări preventive este revizuită în mod regulat, de preferință la fiecare două săptămâni. În cazul unei eliberări condiționate a copilului, de ex. prin aplicarea de măsuri alternative, nu este posibil, copilul ar trebui să fie acuzat în mod formal cu presupusele infracțiuni și să fie adus în fața unei instanțe sau a unei alte autorități competente, independente și imparțiale sau a unui organ judiciar, nu mai târziu de 30 de zile de la intrarea în vigoare a detenției sale preventive. . Comitetul, conștient de practica amânării ședințelor judecătorești, de multe ori de mai multe ori, îndeamnă statele părți să introducă dispozițiile legale necesare pentru a se asigura că instanța / judecătoria juvenilă sau alt organ competent ia o decizie finală cu privire la acuzații nu mai târziu de șase luni după ce au fost prezentate.

84. Dreptul de a contesta legalitatea privării de libertate include nu numai dreptul de a face apel, ci și dreptul de a accesa instanța sau altă autoritate competentă, independentă și imparțială sau organ judiciar, în cazurile în care privarea de libertate este o decizie administrativă (de exemplu, poliția, procurorul și alte autorități competente). Dreptul la o decizie promptă înseamnă că o decizie trebuie luată cât mai curând posibil, de ex. în termen de cel mult două săptămâni de la provocare.

Tratament și condiții (art. 37 litera (c))

85. Fiecare copil privat de libertate va fi separat de adulți. Un copil privat de libertate nu trebuie plasat într-o închisoare pentru adulți sau într-o altă unitate pentru adulți. Există dovezi abundente că plasarea copiilor în închisori sau închisori pentru adulți le compromite siguranța de bază, bunăstarea și capacitatea lor viitoare de a rămâne fără infracțiuni și de a se reintegra. Excepția permisă de la separarea copiilor de adulți menționată la articolul 37 litera (c) din CDC , „cu excepția cazurilor în care se apreciază ca fiind în interesul major al copilului să nu se procedeze astfel”, ar trebui interpretată în mod restrâns; interesul superior al copilului nu înseamnă pentru comoditatea statelor părți. Statele părți ar trebui să stabilească facilități separate pentru copiii privați de libertate, care să includă personal, personal, politici și practici distincte, centrate pe copii.

86. Această regulă nu înseamnă că un copil plasat într-o unitate pentru copii trebuie mutat într-o unitate pentru adulți imediat după împlinirea vârstei de 18 ani. Continuarea șederii sale în camera pentru copii ar trebui să fie posibilă dacă acest lucru este în interesul său superior și nu contrar interesului superior al copiilor mai mici din unitate.

87. Fiecare copil privat de libertate are dreptul de a menține contactul cu familia prin corespondență și vizite. Pentru a facilita vizitele, copilul ar trebui să fie plasat într-o unitate cât mai aproape de locul de reședință al familiei sale. Circumstanțele excepționale care pot limita acest contact ar trebui să fie clar descrise în lege și să nu fie lăsate la aprecierea autorităților competente.

88. Comitetul atrage atenția statelor părți la Regulile Organizației Națiunilor Unite pentru protecția minorilor privați de libertate, adoptate de Adunarea Generală în rezoluția sa 45/113 din 14 decembrie

1990. Comitetul îndeamnă statele părți să pună în aplicare pe deplin aceste reguli, luând în considerare, de asemenea, în măsura în care este relevant, Normele minime standard pentru tratamentul deținuților (a se vedea, de asemenea, norma 9 din Normele de la Beijing). În acest sens, Comitetul recomandă statelor părți să încorporeze aceste reguli în legile și reglementările lor naționale și să le pună la dispoziție, în limba națională sau regională, tuturor profesioniștilor, ONG-urilor și voluntarilor implicați în administrarea justiției juvenile.

89. Comitetul dorește să sublinieze că, printre altele, trebuie respectate următoarele principii și reguli în toate cazurile de privare de libertate:

- Copiilor ar trebui să li se ofere un mediu fizic și spații de cazare care să corespundă obiectivelor de reabilitare a plasamentului rezidențial și trebuie să se acorde atenția cuvenită nevoilor lor de intimitate, stimuli senzoriali, oportunități de a se asocia cu colegii lor și de a participa la sport , exercițiu fizic, în artă și activități de timp liber;
- Fiecare copil de vârstă școlară obligatorie are dreptul la o educație corespunzătoare nevoilor și abilităților sale și concepută pentru a-l pregăti pentru întoarcerea în societate; în plus, fiecare copil ar trebui, atunci când este cazul, să beneficieze de instruirea profesională în ocupații susceptibile, să-l pregătească pentru viitorul loc de muncă;
- Fiecare copil are dreptul de a fi examinat de un medic la internarea în detenție / unitatea de corecție și trebuie să primească îngrijiri medicale corespunzătoare pe toată durata șederii sale în unitate, care ar trebui să fie furnizate, acolo unde este posibil, de către unitățile și serviciile de sănătate ale comunitate;
- Personalul facilității ar trebui să promoveze și să faciliteze contactele frecvente ale copilului cu comunitatea largă, inclusiv comunicări cu familia, prietenii și alte persoane sau reprezentanți ai unor organizații externe de renume și posibilitatea de a-și vizita casa și familia ;
- Reținerea sau forța pot fi utilizate numai atunci când copilul prezintă o amenințare iminentă de rănire pentru el sau pentru el sau pentru ceilalți și numai atunci când toate celelalte mijloace de control au fost epuizate. Utilizarea rețelei sau a forței, inclusiv a constrângerilor fizice, mecanice și medicale, ar trebui să fie sub control strâns și direct al unui profesionist medical și / sau psihologic. Nu trebuie folosit niciodată ca mijloc de pedeapsă. Personalul facilității ar trebui să beneficieze de instruire cu privire la standardele aplicabile, iar membrii personalului care utilizează reținerea sau forța, încălcând regulile și standardele, trebuie pedepsiți corespunzător;
- Orice măsură disciplinară trebuie să fie în concordanță cu menținerea demnității inerente a minorului și a obiectivelor fundamentale ale îngrijirii instituționale; măsurile disciplinare care încalcă articolul 37 din CDC trebuie strict interzise, inclusiv pedepsele corporale, plasarea într-o celulă întunecată, izolarea închisă sau izolată sau orice altă pedeapsă care poate compromite sănătatea fizică sau mentală sau bunăstarea copilului în cauză;
- Fiecare copil ar trebui să aibă dreptul de a face cereri sau plângeri, fără cenzură cu privire la fond, la administrația centrală, autoritatea judiciară sau altă autoritate independentă corespunzătoare și să fie informat fără întârziere cu privire la răspuns; copiii trebuie să cunoască și să aibă acces ușor la aceste mecanisme;

- Inspectorii independenți și calificați ar trebui să fie împuterniciți să efectueze inspecții în mod regulat și să efectueze inspecții inopinate din proprie inițiativă; ar trebui să pună un accent deosebit pe conversațiile cu copiii în facilități, într-un cadru confidențial.

V. ORGANIZAREA JUSTIȚIEI JUVENILE

90. Pentru a asigura punerea în aplicare deplină a principiilor și drepturilor elaborate în paragrafele anterioare, este necesar să se stabilească o organizație eficientă pentru administrarea justiției juvenile și un sistem cuprinzător de justiția juvenilă. După cum se menționează la articolul 40 paragraful (3) din CDC, statele părți se vor strădui să promoveze adoptarea de legi, proceduri, înființarea de autorități și instituții special concepute copiilor care intră în conflict cu legea penală.

91. Care sunt dispozițiile de bază ale acestor legi și proceduri, a fost prezentat în prezentul comentariu general. Mai multe și alte dispoziții sunt lăsate la latitudinea statelor părți. Acest lucru se aplică și formei acestor legi și proceduri. Acestea pot fi prevăzute în capitole speciale ale legii penale și procedurale generale sau pot fi reunite într-un act sau lege separată privind justiția juvenilă.

92. Un sistem cuprinzător de justiție juvenilă necesită înființarea unor unități specializate în cadrul poliției, sistemului judiciar, sistemului judiciar, parchetului, precum și apărătorilor specializați sau altor reprezentanți care oferă asistență juridică sau de altă natură corespunzătoare copilului.

93. Comitetul recomandă statelor părți să înființeze instanțe pentru minori fie ca unități separate, fie ca parte a instanțelor regionale / districtuale existente. În cazul în care acest lucru nu este fezabil imediat din motive practice, statele părți ar trebui să asigure numirea unor judecători sau magistrați specializați pentru soluționarea cazurilor de justiție juvenilă.

94. În plus, ar trebui stabilite servicii specializate, cum ar fi probațiunea, consilierea sau supravegherea, împreună cu facilități specializate, inclusiv, de exemplu, centre de tratament de zi și, acolo unde este necesar, facilități pentru îngrijirea rezidențială și tratamentul copiilor contravenienți. În acest sistem de justiție juvenilă, ar trebui promovată o coordonare eficientă a activităților tuturor acestor unități, servicii și facilități specializate.

95. Din rapoartele multor state părți reiese că organizațiile neguvernamentale pot și joacă un rol important nu numai în prevenirea delincvenței juvenile ca atare, ci și în administrarea justiției juvenile. Prin urmare, Comitetul recomandă statelor părți să caute implicarea activă a acestor organizații în dezvoltarea și punerea în aplicare a politicii lor integrale de justiție juvenilă și să le ofere resursele necesare pentru această implicare.

VI. CONȘTIENȚIZAREA ȘI INSTRUIREA

96. Copiii care comit infracțiuni sunt adesea supuși publicității negative în mass-media, ceea ce contribuie la o stereotipie discriminatorie și negativă a acestor copii și, adesea, a copiilor în general. Această prezentare negativă sau criminalizarea copiilor contravenienți se bazează adesea pe denaturarea și / sau neînțelegerea cauzelor delincvenței juvenile și are ca rezultat în mod regulat o cerere pentru o abordare mai dură (de exemplu, toleranță zero, trei greve și sunteți în afara, pedepse obligatorii, proces în instanțele pentru adulți și alte măsuri punitive în primul rând). Pentru a crea un mediu pozitiv pentru o mai bună înțelegere a cauzelor profunde ale delincvenței juvenile și o abordare bazată pe drepturi a acestei probleme sociale, statele părți ar trebui să desfășoare, să promoveze și / sau să susțină campanii educaționale și de altă natură pentru a sensibiliza conștientizarea necesității și a obligația de a face față copiilor presupuși că au încălcat legea penală în conformitate cu spiritul și scrisoarea CDC . În acest sens, statele părți ar trebui să caute implicarea activă și pozitivă a membrilor parlamentului, ONG-urilor și mass-media și să-și susțină eforturile în îmbunătățirea înțelegerii unei abordări bazate pe drepturi a

copiilor care au fost sau sunt în conflict cu legea penală. Este crucial ca copiii, în special cei care au experiență în sistemul de justiție juvenilă, să fie implicați în aceste eforturi de sensibilizare.

97. Este esențial pentru calitatea administrării justiției juvenile ca toți profesioniștii implicați, printre altele, în aplicarea legii și sistemul judiciar să primească o pregătire corespunzătoare cu privire la conținutul și semnificația dispozițiilor CDC în general, în special cele direct relevante pentru practica lor zilnică. Această instruire ar trebui organizată într-un mod sistematic și continuu și nu ar trebui să se limiteze la informații cu privire la dispozițiile legale naționale și internaționale relevante. Ar trebui să includă informații despre, printre altele, cauzele sociale și alte cauze ale delincvenței juvenile, aspectele psihologice și alte aspecte ale dezvoltării copiilor, cu o atenție deosebită fetelor și copiilor aparținând minorităților sau popoarelor indigene, culturii și tendințelor din lume a tinerilor, dinamica activităților de grup și măsurile disponibile referitoare la copiii care intră în conflict cu legea penală, în special măsuri fără a recurge la proceduri judiciare (a se vedea capitolul IV, secțiunea B de mai sus).

VII. COLECTAREA, EVALUAREA ȘI CERCETAREA DATELOR

98. Comitetul este profund îngrijorat de lipsa unor date chiar de bază și dezagregate cu privire la, printre altele, numărul și natura infracțiunilor comise de copii, utilizarea și durata medie a detenției preventive, numărul copiilor tratați prin recurgerea la alte măsuri decât procedurile judiciare (deturnare), numărul copiilor condamnați și natura sancțiunilor impuse acestora. Comitetul îndeamnă statele părți să colecteze sistematic date dezagregate relevante pentru informațiile privind practica administrării justiției juvenile și necesare pentru dezvoltarea, implementarea și evaluarea politicilor și programelor care vizează prevenirea și răspunsurile efective la delincvența juvenilă. În conformitate cu principiile și prevederile CDC.

99. Comitetul recomandă statelor părți să efectueze evaluări periodice ale practicii lor de justiție juvenilă, în special a eficacității măsurilor luate, inclusiv a celor referitoare la discriminare, reintegrare și recidivă, de preferință efectuate de instituții academice independente. Cercetările, ca de exemplu cu privire la disparitățile în administrarea justiției juvenile, care pot constitui discriminare, și evoluțiile în domeniul delincvenței juvenile, cum ar fi programele eficiente de deturnare sau activitățile nou apărute de delincvență juvenilă, vor indica puncte critice de succes și îngrijorare. Este important ca copiii să fie implicați în această evaluare și cercetare, în special cei care au fost în contact cu părți ale sistemului de justiție juvenilă. Confidențialitatea acestor copii și confidențialitatea cooperării lor ar trebui să fie pe deplin respectate și protejate. În acest sens, Comitetul îndrumă statele părți la orientările internaționale existente privind implicarea copiilor în cercetare.
